

2 WYROK

2.1 W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 lipca 2022 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu IV Wydział Karny – Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Hanna Bartkowiak

Sędziowie: Małgorzata Ziolecka

Małgorzata Winkler - Galicka

3 Protokolant: staż. Angelika Kubiaczyk

5przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej Poznań – Grunwald w Poznaniu Alicji Śniateckiej

6po rozpoznaniu w dniu 12 lipca 2022 r.

sprawy **D. Z. (1)**

oskarżonego z art. 177 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

7od wyroku Sądu Rejonowego Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu

z dnia 18 marca 2022 r., sygn. akt VI K 29/22

1. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok.
2. Zasądza od oskarżonego na rzecz oskarżycielki posiłkowej D. N. 840 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za postępowanie odwoławcze.
3. Zwalnia oskarżonego od obowiązku zwrotu na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze i nie wymierza mu opłaty za II instancję.

Małgorzata Winkler - Galicka Hanna Bartkowiak Małgorzata Ziolecka

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 663/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu z dnia 18 marca 2022 r., sygn. akt VI K 29/22

0.11.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

0.11.3. Granice zaskarżenia**0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

w całości

na niekorzyść

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

0.11.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.11.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

0.12.1. Ustalenie faktów

0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty

0.12.2. Ocena dowodów

0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)	

Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu

<p>STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
Lp.	Zarzut	
3.1.	Rażąca niewspółmierność kary, tj. orzeczenie kary 2 lat pozbawienia wolności oraz środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 5 lat, w sytuacji gdy okoliczności popełnienia czynu zabronionego przez oskarżonego, jego warunki osobiste oraz zachowanie po popełnieniu przestępstwa, jak i w trakcie trwania niniejszego postępowania przemawiają za wymierzeniem D. Z. (1) łagodniejszego wymiaru kary.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Kontrola instancyjna zaskarżonego orzeczenia nie potwierdziła wskazań zawartych w apelacji o niewspółmierności kary oraz środka karnego orzeczonych w stosunku do oskarżonego D. Z. (1). Sąd Rejonowy dokonał trafnej oceny stopnia zawinienia oraz stopnia społecznej szkodliwości zarzucanego oskarżonemu czynu. Zostały wzięte pod uwagę przy tej ocenie wszystkie kwantyfikatory mające wpływ na stopień społecznej szkodliwości czynu wymienione w art. 115 § 2 kk. obrońca podważając słuszność		

rozstrzygnięcia o karze i środkach karnych zwracał uwagę jedynie na okoliczności korzystne dla podsądnego, jednocześnie pomiął te czynniki, które przemawiały na niekorzyść D. Z. (1). Taka niepełna i jednostronna ocena nie mogła spotkać się z aprobatą Sądu odwoławczego. Z kolei Sąd I instancji uzasadniając powody wyboru takiego a nie innego wymiaru kary przekonująco i w sposób zbiektywizowany podał powody swojej decyzji, które w ocenie Sądu II instancji były słuszne.

Warto zatem przypomnieć najistotniejsze kwestie dotyczące przebiegu zaistniałego wypadku, do którego doprowadził oskarżony. W dniu 31 sierpnia 2021 r. w godzinach nocnych, w czasie intensywnych opadów deszczu kierował samochodem O. (...), jadąc ulicą (...) w P. w kierunku ulicy (...). Dojeżdżając do skrzyżowania z ulicą (...) podsądny nie zachował szczególnej ostrożności, do czego zobowiązywał go przepis art. 25 ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym, nie zastosował się do znaku B-20 (STOP) oraz A-7, nie ustąpił pierwszeństwa pojazdowi F. (...) poruszającemu się drogą z pierwszeństwem przejazdu i poruszając się z przekroczeniem ograniczenia prędkości, na skutek umyślnego naruszenia zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym doprowadził do zderzenia ze wspomnianym samochodem F. (...). Podkreślenia wymaga, że w chwili bezpośrednio poprzedzającej to zdarzenie sprawca poruszał się z prędkością 70 km/h, w miejscu gdzie obowiązywała administracyjna prędkość dopuszczalna do 50 km/h. Na skutek tej sytuacji przewożony w ramach usług (...) pasażer pojazdu

O. (...), kierowanego przez D. Z. (1) – M. N. – doznał obrażeń ciała, które spowodowały jego śmierć na miejscu. Jak z powyższego wynika, oskarżony naruszył nie jedną, a szereg elementarnych norm i zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym i to umyślnie. Wyłącznie ze swej winy doprowadził do wypadku drogowego, w którym zginął człowiek. Okoliczności te były bardzo istotne i nie mogły zostać pominięte przy rozważaniach odnośnie wymiaru kary odpowiedniego do rodzaju i wagi czynu za jaki odpowiada w tej sprawie oskarżony D. Z. (1). Sąd Rejonowy uczynił więc prawidłowo biorąc pod uwagę wszystkie omówione wyżej kwestie, nadając im odpowiednie znaczenie przy kształtowaniu kary. Należy podkreślić, że pełną winę za zaistniały, tragiczny w skutkach wypadek samochodowy ponosi oskarżony, który wykazał się skrajną nieodpowiedzialnością, naruszając w sposób umyślny tak wiele norm regulujących zasady ruchu drogowego. Przekroczenie administracyjnie dozwolonej prędkości przez kierującego F. (...) nie miało wpływu na zaistnienie omawianego zdarzenia drogowego albowiem jak wskazał biegły nawet w przypadku gdyby pojazd ten poruszał się z zachowaniem dozwolonej prędkości, jego kierowca nie miałby technicznej możliwości uniknięcia zaistniałego wypadku drogowego z uwagi na zbyt krótki czas trwania zagrożenia. Skutki działań oskarżonego można określić jako katastrofalne, gdyż w wyniku wypadku zostało naruszone najważniejsze dobro prawne jakim jest życie, a dodatkowo skutkami tego zdarzenia dotknięte zostały osoby bliskie zmarłemu (żona, małe dziecko). Wszystkie powyższe

okoliczności zostały przypomniane aby unaocznić jak duży był w tym przypadku zarówno stopień winy jak i społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonemu czynu.

Odnosząc się zaś do wskazań apelującego należało stwierdzić, że Sąd Rejonowy czyniąc rozważania co do wymiaru kary wobec D. Z. (1) wziął pod uwagę także występujące w sprawie okoliczności łagodzące i nadał im odpowiednią rangę. Obrońca twierdził, że Sąd I instancji zbyt małe znaczenie nadał temu, że sprawca zdarzenie zarówno w chwili popełnienia przestępstwa, jak i w czasie wyrokowania przez Sąd I instancji, był młodociany w rozumieniu art. 115 § 10 kk. Kontrola odwoławcza nie potwierdziła tych wskazań. Na podkreślenie zasługuje bowiem to, że przepis art. 54 § 1 kk stanowiący dodatkowe wskazania wymiaru kary dla sprawców młodocianych nie pozwala na rezygnację z ustawowych dyrektyw wymiaru kary, a jedynie na pierwszym miejscu – spośród dyrektyw określonych w art. 53 kk stawia względy wychowawcze. Położenie akcentu na prewencję specjalną nie eliminuje zatem wcale ogólnego wymagania kierowanego do sądu, zgodnie z którym wymierzona sprawcy – również młodocianemu – kara powinna odpowiadać stopniowi jego winy i społecznej szkodliwości czynu, a także względom prewencji generalnej, rozumianej jako kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa. Zatem status młodocianego i „względy wychowawcze” nie mają samodzielnego bytu jako podstawa szczególnego kształtowania wymiaru kary (złagodzenia kary), a stanowią jedynie punkt wyjściowy i muszą być zestawione

z pozostałymi okolicznościami podmiotowymi i przedmiotowymi mającymi znaczenie dla wymiaru kary. Czynniki te mogą przeważać tak dalece, że zasadne będzie wymierzenie nawet bardzo młodemu wiekiem sprawcy kary w górnych granicach ustawowego zagrożenia (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 listopada 2020 r., sygn. akt V KK 6174/18, Lex nr 3276382). W kontrolowanej sprawie mamy zaś do czynienia z sytuacją, w której pomimo młodego wieku sprawcy konieczna i celowa okazała się kara w wymiarze przekraczającym dolną granicę ustawowego zagrożenia określoną przez przepis art. 177 § 2 kk (minimum kary to 6 miesięcy pozbawienia wolności). Oskarżony popełnił przestępstwo przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji, mając uprawnienia do kierowania pojazdami mechanicznymi, co więcej dokonywał pasażerskiego przewozu w ramach świadczonych usług, co wszystko razem oznacza, że jako kierowca, mimo młodego wieku powinien tak jak inni uczestnicy ruchu drogowego przestrzegać Przepisów Prawa o ruchu drogowym, licząc się z negatywnymi konsekwencjami w przypadku ich złamania. Liczba i waga okoliczności obciążających uprawniała Sąd Rejonowy do sięgnięcia po takie rozwiązanie by orzeczona kara mogła spełnić wszystkie stawiane jej cele i to nie tylko w zakresie prewencji indywidualnej, ale również generalnej. Jeszcze raz należy wyraźnie wskazać, że sam fakt zaliczenia sprawcy do kategorii osób młodocianych nie zobowiązywał Sądu Rejonowego do nadzwyczajnego złagodzenia kary, czego niesłusznie oczekiwał autor środka odwoławczego.

Niezrozumiałe było odwołanie się w rozważaniach odnośnie współmierności orzeczonej kary do faktu utrzymywania wobec oskarżonego środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania nieprzerwanie od dnia 31 sierpnia 2021 r., a więc od dnia zatrzymania D. Z. (1). Każdorazowo podstawy przedłużania wymienionego środka były badane w postępowaniach incydentalnych dotyczących tej kwestii. To natomiast czy wobec sprawcy był stosowany tymczasowy areszt, czy też nie, nie ma żadnego znaczenia dla wymiaru kary orzekanej w oparciu o dyrektywy wymienione w art. 53 § 1 kk, wśród których ta okoliczność nie widnieje.

Apelujący szeroko opisał w środku odwoławczym sposób zachowania się sprawcy po wypadku i przekonywał, że temu elementowi nie nadano w toku rozważań nad wymiarem kary odpowiedniej wagi. Sąd odwoławczy nie zgodził się z obrońcą. Sąd Rejonowy miał na względzie, iż oskarżony bezpośrednio po wypadku starał się wydobyć pokrzywdzonego z samochodu, informował osoby postronne o fakcie znajdowania się pasażera wewnątrz pojazdu i prosił o wezwanie pomocy, z czego realizacją sam miał kłopot z uwagi na brak dostatecznej znajomości języka. Wynika to wprost z treści uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia, że organ meriti uwzględnił wszystkie te okoliczności. Obrońca podnosił też, że jego klient nie zbiegł z miejsca zdarzenia, co jest prawdą. Tym niemniej trudno poczytywać to za okoliczność łagodzącą, a raczej jako oczekiwany sposób zachowania się. W przypadku gdyby sprawca

zdecydował się na ucieczkę z miejsca zdarzenia należałoby to pochylić jako okoliczność nadzwyczajnie obciążającą wymiar kary, z art. 178 § 1 kk, ta jednak w kontrolowanym wypadku nie wystąpiła. Nie sposób również doszukać się podstaw do zaaprobowania stanowiska apelującego o nadaniu zbyt marginalnego znaczenia faktowi przyznania się przez D. Z. (1) do zarzucanego mu czynu i złożenia obszernych wyjaśnień. Okoliczności te zostały wyważone w sposób odpowiedni przez Sąd wydający zaskarżony wyrok. Trudno jednak je przeceniać skoro materiał dowodowy jednoznacznie wskazywał na D. Z. (1) jako sprawcę zarzucanego mu czynu. Kwestia wyrażenia żalu przez oskarżonego, wielokrotnego przeproszenia żony ofiary wypadku, a także uprzednia niekaralność sprawcy za przestępstwa również znalazły się wśród okoliczności wymienionych przez Sąd Rejonowy jako łagodzące. Podsumowując, Sąd I instancji uwzględnił wszystkie występujące w kontrolowanej sprawie okoliczności łagodzące i obciążające, nadał im odpowiednią rangę i znaczenie, a także odpowiednio wyważył je wszystkie w połączeniu z dyrektywami wymiaru kary z art. 53 kk przy rozstrzygnięciu o wymiarze kary orzeczonej w stosunku do D. Z. (1) za przypisane mu przestępstwo z art. 177 § 2 kk. Podane w apelacji okoliczności korzystne dla sprawcy nie mogły samodzielnie, w oderwaniu od szerokiego katalogu okoliczności obciążających sprawcę (przemilczanych w apelacji), przesądzić o wymierzeniu kary w łagodniejszym wymiarze. Kara w wysokości wnioskowanej w środku odwoławczym nie spełniałaby wszystkich stawianych jej celów.

Oskarżony wymagał odpowiednio surowej sankcji za rażące i umyślne naruszenie kilku podstawowych zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym oraz tragiczny skutek jego zachowania. Łagodniejsza kara mogłaby wręcz zostać odczytana jako pobłażliwy stosunek wymiaru sprawiedliwości do tego typu przestępstw, gdzie przez całkowitą nieodpowiedzialność i jawne nieprzestrzeganie prawa przez kierującego pojazdem mechanicznym doszło do tragedii na drodze. Reasumując wszystko powyższe, Sąd Okręgowy uznał, że kara w wymiarze 2 lat pozbawienia wolności za przestępstwo z art. 177 § 2 kk, nie mogła w świetle wszystkich okoliczności badanej sprawy zostać uznana za niewspółmierną i rażącą surowością.

Ponadto, żadnych zastrzeżeń nie można było mieć do wymiaru orzeczonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 5 lat. Orzeczenie tego środka karnego było fakultatywne, jednak trafnie Sąd Rejonowy uznał konieczność jego zastosowania oraz miarkował jego wysokość do okoliczności zdarzenia oraz predyspozycji oskarżonego jako kierowcy. Oskarżony swoim nieodpowiedzialnym zachowaniem, umyślnym lekceważeniem przepisów ruchu drogowego gwarantujących bezpieczeństwo doprowadził do śmierci człowieka. Nie ulega wątpliwości, że prowadzenie pojazdów mechanicznych przez takiego kierowcę zagraża bezpieczeństwu w komunikacji. Dlatego w celach prewencyjnych niezbędne jest wykluczenie D. Z. (1) z ruchu drogowego jako prowadzącego pojazdy mechaniczne

<p>na odpowiednio długi okres czasu. Pięcioletni okres zakazu jest odpowiedni, gdyż czas ten ma uzmysłwić oskarżonemu kategorię konieczną przestrzegania wszystkim norm ruchu drogowego, zachowywania szczególnej ostrożności w trakcie poruszania się samochodem po drogach publicznych, a dodatkowo wzmocnić efekt prewencyjny orzeczonej kary zasadniczej.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana zaskarżonego orzeczenia poprzez wymierzenie oskarżonemu łagodniejszego wymiaru kary, tj. maksymalnie kary do 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz uchylenie środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych przez okres 5 lat.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak podstaw do uwzględnienia powyższych wniosków z uwagi na całkowitą niezasadność omówionego zarzutu. Kara zasadnicza wymierzona oskarżonemu przez Sąd Rejonowy nie była, wbrew stanowisku apelującego, niewspółmierna i nie było żadnych powodów by ingerować w jej wymiar. Z kolei kontrola instancyjna zaskarżonego wyroku w zakresie orzeczonego środka karnego nie potwierdziła by zaistniały takie okoliczności, które rzeczywiście uzasadniałyby korzystną modyfikację wyroku i nieorzekanie zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych.</p>		

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	
Zwiążle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
0.11.	Przedmiot utrzymania w mocy
Wyrok Sądu I instancji utrzymano w mocy w całości.	
Zwiążle o powodach utrzymania w mocy	
Powodem utrzymania wyroku w mocy jest całkowita niezasadność zarzutów apelacji obrońcy oskarżonego, jak też brak podstaw wskazanych w art. 439, 440 i 455 kpk, uzasadniających zmianę lub uchylenie wyroku poza granicami zarzutów i wniosków apelacji.	
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
0.0.11.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwiążle o powodach zmiany	

0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	

1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
2.	Zgodnie z art. 616 § 1 pkt 2 kpk do kosztów procesu należą uzasadnione wydatki stron, w tym z tytułu ustanowienia w sprawie jednego obrońcy lub

pełnomocnika. Natomiast z art. 636 § 1 kpk wynika, że w sprawach z oskarżenia publicznego, w razie nieuwzględnienia środka odwoławczego, wniesionego wyłącznie przez oskarżonego lub oskarżycielka posiłkowego, koszty procesu za postępowanie odwoławcze ponosi na ogólnych zasadach ten, kto wniósł środek odwoławczy, a jeżeli środek ten pochodzi wyłącznie od oskarżyciela publicznego – koszty procesu za postępowanie odwoławcze ponosi Skarb Państwa.

Ustanowiony przez oskarżycielkę posiłkową pełnomocnik wniósł na rozprawie apelacyjnej w dniu 12 lipca 2022 r. o zasądzenie od oskarżonego na rzecz oskarżycielki posiłkowej kosztów pomocy prawnej udzielonej jej w postępowaniu odwoławczym według norm przepisanych. Przytoczone przepisy przemawiały za takim orzeczeniem i zasądzeniem od Skarbu Państwa na rzecz oskarżycielki posiłkowej D. N. kwoty 840 zł. Wysokość kosztów została ustalona w oparciu o § 1 pkt 2, § 11 ust. 2 pkt 4 w zw. z § 15 ust. 1 i 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r. poz. 1800 ze zm.). Należność ta nie stanowi kosztów sądowych, tylko obok nich wchodzi w skład kosztów procesu. Wobec tego decyzja o zwolnieniu oskarżonego od obowiązku zwrotu na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych nie dotyczyła wyżej wymienionej należności.

3.

Zgodnie z art. 634 kpk jeżeli przepisy ustawy nie stanowią inaczej, do kosztów procesu za postępowanie odwoławcze od orzeczeń kończących postępowanie w sprawie mają odpowiednie zastosowanie przepisy o kosztach za postępowanie przed sądem I instancji.

Mając powyższe na względzie, Sąd Okręgowy opierając się na dyspozycji przepisu art. 624 § 1 kpk zwolnił oskarżonego od obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa kosztów procesu za postępowanie odwoławcze. Oskarżony nie posiada żadnego majątku, nieprzerwanie od dnia 31 sierpnia 2021 r. przebywa w izolacji penitencjarnej w związku ze stosowanym wobec niego środkiem zapobiegawczym i nie ma możliwości zarobkowania w tym czasie. Ma on jeszcze w perspektywie konieczność odbycia pozostałej części orzeczonej względem niego kary 2 lat pozbawienia wolności. Nadto oskarżonego obciąża obowiązek poniesienia kosztów sądowych za postępowanie pierwszoinstancyjne oraz zwrot kosztów wynikających z korzystania przez oskarżycielkę posiłkową z pomocy profesjonalnego pełnomocnika. Uwzględniając

to wszystko, Sąd Okręgowy doszedł do wniosku, że dodatkowe obciążanie oskarżonego kosztami sądowymi za postępowanie odwoławcze byłoby niezasadne i stanowiłoby dla niego zbyt dużą dolegliwość finansową.

7. PODPIS

Małgorzata Winkler-Galicka Hanna Bartkowiak Małgorzata Ziółka